

HOLLÓSVÖLGYI IVÁN

Lassan, egyre andalogva

(In memoriam Radnóti Miklós, 1944)

Mintha színes semmi lenne,
meg-megállva, nem sietve,
lassan, egyre andalogva,
rátalálsz a dallamodra.

Semmi jótett, semmi vétek,
széles úton nem kísérnek,
lépted egyre tart halálba,
alva jársz a dallamára...

Mennyi élet! Mennyi emlék!
Menni kellett, nem vihették.
Elvitettek annyi útra,
halni egyre, halni újra.

Nőt vad óre rúgta hasba,
énekszóra fújt parancsra.
Halva ördög átka várja,
dallamára rátalálva.

Mennyi emlék! Mennyi élet,
minden lépte egy ítélet!
Meg-megállva, sárba lökve
várja megváltás, a gödre.

Útra lassan készülődve,
őr tüzet nyit szédülőkre.
Öldökölve éldegélne,
rátalált az énekére.

Tölt, szemet huny hébe-hóba,
rabja szökne, lépve hóra.
Újra tölt, de szép merengve,
rátalál a végtelenre.

Mintha színes semmi lenne,
meg-megállva, nem sietve,
lassan, egyre andalogva,
rátalálsz a dallamodra.

Semmi jótett, semmi vétek,
széles úton nem kísérnek,
lépted egyre tart halálba,
földre rogysz a dallamára.